

ת"פ 4517/10/17 - מדינת ישראל נגד סיון איסקוב, גבי איסקוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4517-10-17 מדינת ישראל נ' איסקוב ואח'

המאשימה	בפני כב' השופטת רבקה גלט בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נוי נגד 1. סיון איסקוב ע"י ב"כ עו"ד גלאון 2. גבי איסקוב הנאשמים ע"י ב"כ עו"ד שלם
---------	---

נוכחים:

ב"כ התביעה:

ב"כ הנאשם 1 עו"ד גלאון

ב"כ הנאשם 2 עו"ד שלם

הנאשמים בעצמם

גזר דין

1. הנאשמים, שהם אב ובנו, הורשעו לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של תגרה במקום ציבורי, לפי סעיף 191 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ממצאי הכרעת הדין

2. בכתב האישום יוחסו לנאשמים עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא חדא, וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש, אך בהכרעת הדין קבעתי כי ניתוח הראיות מוביל למסקנה שאף המתלונן לא טמן ידו בצלחת, ואין הצדקה להרשיעם בעבירות אלה, כי אם בעבירת תגרה בלבד.

3. אין זה המקום לחזור על כל פרטי הכרעת הדין, אך ראוי להביאם בתמצית: בין הנאשמים למתלונן קיימת היכרות ידידותית רבת שנים, מאז ילדותם באוזבקיסטן, ואף לאחר עלייתם לארץ. בנוסף, הנאשמים שכרו את דירת המתלונן למגוריהם. בתקופה של כחודשיים עובר לאירוע, פיגרו הנאשמים בתשלום דמי השכירות, עובדה עליה הם לא חלקו. המתלונן טען בחקירתו במשטרה כי במועד האירוע, ביום 17.7.17, הגיע לבנין שבו מצויה הדירה, על מנת לדרוש תשלום או פינוי המושכר, ואז תקפו אותו הנאשמים בכך שהיכו אותו בכל חלקי גופו, תוך שהנאשם 2 היכה אותו בחוזקה באמצעות לוח ברזל גדול. לאחר מכן, בתוך הדירה הנאשם 1 ניסה לדקרו בסכין מטבח והוא ניסה לעצרו, אך נגרם לו חתך בכף היד. אלא שבמהלך המשפט התברר כי גרסת המתלונן משקפת את שהתרחש באופן חלקי מאוד, ויש בה התעלמות מחלקו שלו, שאינו מבוטל. עלה כי לצד דרישת התשלום, מה שהביא את המתלונן לפעול בדחיפות במועד האירוע היה הצורך הפתאומי שלו בדירה בשל גירושיו שהותירו אותו ללא קורת גג, ובעצם, דרישתו היתה כי הנאשמים

עמוד 1

ובני משפחתם יפנו את הדירה תיכף ומיד, למרות שעוד נותרה תקופה משמעותית לשכירות על פי החוזה. קבעתי בהכרעת הדין כי מן הראיות עולה חשש שהמתלון לא התנהל באירוע על מי מנוחות, אלא תרם בהתנהגותו התוקפנית להסלמה, ולכן יש חשיבות רבה: "... נוכח הקשיים שמצאתי בגרסת המתלון, לא שוכנעתי שהותקף באופן פתאומי וחד צדדי. נזכיר שוב, המתלון הוא שהגיע לבניין מגורי הנאשמים על מנת להתעמת עמם, תוך פגיעה בזכויותיהם על פי חוזה השכירות. לפי עדות הנאשם 1, הגיע עצבני ודחף אותו לקיר. מעבר לכך, לאחר השלב הראשון של האירוע, בחר המתלון לעלות לדירת הנאשמים ולהמשיך בעימות האלים, כשהוא מסיג את גבולם, בדירתם. המתלון נכנס לדירה בכוח, למרות שחש צורך לבקש סליחה על מעשיו. נקל לתאר כי הנאשמים נבהלו מול דרישתו לפינוי הדירה "מעכשיו לעכשיו", והבהלה גברה כשחדר לתוך הדירה מיד לאחר שלב המריבה הראשון. מבלי לקבוע מסמרות, התנהלות המתלון עשויה לעורר את הסוגיה של הגנת בית המגורים לפי סעיף 134 לחוק העונשין, או קרבה לסייג זה (ראו והשוו: רע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מד"י (6.7.24); רע"פ 6761/14 מד"י נ' רכאב (8.2.15)), אך טענה זו לא הועלתה על ידי ב"כ הצדדים. מה שברור הוא שאף המתלון לא טמן ידו בצלחת. בנוסף, יש משקל רב לכך שהמתלון לא הותקף בדירה באמצעות הסכין, אלא איום על מנת שיעזוב, ואילו הוא מיזמתו אחז בסכין וכך נפצע". בנוסף, לא קיבלתי את גרסת המתלון לפיה היכה אותו הנאשם 2 בעורף באמצעות לוח ברזל כבד, שכן הדבר לא התיישב עם ההיגיון, בין היתר בשל העדר חבלות התואמות מעשה שכזה.

4. נוכח חלקו של המתלון, סברתי שיש קושי להרשיע את הנאשמים בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, תוך התעלמות מהתנהלותו התוקפנית, וללא מתן ביטוי ליסוד ההדדיות באירוע. סברתי כי "חומרת מעשי הנאשמים, אשר ניתן ללמוד עליה מתוך החבלות שנגרמו, מחייבת להרשיעם בדין, אלא שיש לעשות כן במסגרת אשר תיתן ביטוי למעורבות המתלון...". המקרה הולם הרשעה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, בעבירה של תגרה. כבר נקבע כי עבירת התגרה עניינה בתקיפה הדדית - מנקודת מבט אובייקטיבית (קדמי, על הדין הפלילי, דיונון, תשס"ו-2006, חלק רביעי עמ' 2118), ולדעתי היא זו המשקפת את מהותו ותמציתו של האירוע... אני ערה לכך שהרשעת הנאשמים בעבירה של תגרה, יש בה כדי להביע דעה על מעשי המתלון. דעתי היא כי הרשעה בעבירה זו מאזנת היטב בין מעשי האלימות שביצעו הנאשמים יחדיו, לבין העובדה שהמתלון הוא שיזם את האירוע, אך נגדו לא ננקטו הליכים.

טענות הצדדים

5. ב"כ התביעה מצאה לנכון להודיע בפתח טיעוניה לעונש כי התביעה אינה מסכימה עם הכרעת הדין, ותשקול לערער עליה. נוכח עמדתה זו, בחרה להציג עמדה מחמירה, לפיה הגם שהעונש המקסימלי לעבירה הוא שנת מאסר, יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם את האירוע נע בין כמה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות, ועד שנת מאסר. בעניינו של הנאשם 1, שאין לו כל עבר פלילי, עתרה התביעה להטיל עונש בגדרי המתחם. לעומת זאת, בעניינו של הנאשם 2 הנושא על שכמו הרשעות קודמות, עתרה להטלת מאסר בפועל, בחלקו העליון של המתחם. בטיעוניה אמרה ב"כ התביעה כי בית המשפט לא התייחס בהכרעת דינו לחלקו של המתלון באירוע, ומכאן הסיקה כי לא היה בו דופי. בנוסף, הפנתה להעדר תסקיר והעדר חרטה מצד הנאשמים.

6. ב"כ הנאשם 2 טען עבור שני הנאשמים, והביע תמיהה על טיעוני התביעה, שאינם מתיישבים עם הכרעת הדין. בטיעוניה הפנה לקביעות הכרעת הדין, לפיהן המתלון הוא שיזם את האירוע, נהג בתוקפנות ואף ניכר כי היה בעל

תודעת אשם על מעשיו, קביעות אשר התביעה מתעלמת מהן כליל. נטען כי עמדת התביעה אינה מתאימה לעבירות תגרה, אשר מדיניות הענישה בגין מקילה. בעניין מערכת היחסים בין הצדדים, נטען כי יושרו ההדורים, והנאשמים מתגוררים יחד עם המתלונן באותו בנין כיום. לפיכך, עתירת הנאשמים היא להטיל עונשים של מאסר על תנאי והתחייבות.

7. ב"כ הנאשם 1 הצטרף לטיעוני חברו, והדגיש כי אין לנאשם כל עבר פלילי, והוא מקיים יחסי ידידות ארוכי שנים עם המתלונן, הן לפני האירוע והן לאחריו. נטען כי מדובר באירוע רגעי שלא היה מתוכנן מראש, ועל כן יש להסתפק בענישה הצופה פני עתיד.

מתחם העונש ההולם

8. העבירה של תגרה במקום ציבורי נועדה להגן על גופו ושלומו של כל אדם, ואף על הסדר הציבורי, כך ניתן ללמוד ממיקומו של סעיף העבירה בפרק עבירות "בריונות ותקלות לציבור" שבחוק העונשין. לצד העניין הציבורי באכיפה כנגד תגרה, יש לזכור כי העונש בצדה הוא שנת מאסר אחת, כך שעניין לנו בעבירה מסוג עוון, שאינה מן החמורות שבספר החוקים.

9. בחינת מאגרי הפסיקה מלמדת כי אכן היו כמה מקרים חריגים, שבהם נגזר עונש מאסר על נאשם שהורשע בעבירת תגרה (למשל: ע"פ 7144/11 מחאמיד נ' מד"י (17.5.12)), זאת בהתקיים נסיבות מחמירות ביותר, כגון: כשאדם מצא את מותו במהלך התגרה, או כשנעשה שימוש בנשק חם. לעומת זאת, במרבית המוחלטת של המקרים, הוטלו עונשי מאסר על תנאי. כיוון שהמקרים הללו רבים מספור, אביא דוגמאות בלבד: ת"פ 9737-04-15 מד"י נ' זירדיקר (22.10.18); ת"פ 2161-09 מד"י נ' מיקא (27.10.10); ת"פ 42349-12-14 מד"י נ' בייז'נוב (20.09.2016); ת"פ (31016-04-15) מד"י נ' מלכה (15.06.17); ת"פ 44151-05-11 מד"י נ' סיייד (16.11.14); ת"פ 16231-05-12 מד"י נ' גנאיים (05.01.14); ת"פ 14880-03-14 מד"י נ' גטהון (23.12.14); ת"פ 3043-09 מד"י נ' אנס אלשייך (11.7.11); ת"פ 3134-06 מד"י נ' עומר (26.4.07); ת"פ 3052-07 מד"י נ' גולן (8.3.09); ת"פ 700607-09 מד"י נ' אלמוג (2.6.11); ת"פ 1792-05 מד"י נ' פאדי (5.2.07); ת"פ 4165-05-10 מד"י נ' אלעסל (8.2.11); ת"פ 4173/09 מד"י נ' גידו (20.10.10); ת"פ 22227-03-11 מד"י נ' פדורנקו (20.6.17); ת"פ 13007-01-13 מד"י נ' אבשלומוב (18.4.17); ת"פ 31876-07-10 מד"י נ' אהרון (16.6.11); ת"פ 13007-01-13 מד"י נ' עיסא (2.5.13); ת"פ 7740-05-09 מד"י נ' חמזה (24.3.10); ת"פ 46491-01-12 מד"י נ' סוסו (16.10.12); ת"פ 52742-11-10 מד"י נ' קליינרמן (25.5.11). ראוי לציין כי בחלק מן המקרים שאותו במאגר "נבו", הסתפק בית המשפט בענישה הצופה פני עתיד גם כשנלוו עבירות נוספות לתגרה.

עוד יש לציין כי במקרים רבים, הסתיים ההליך בגין עבירת תגרה ללא הרשעה, ויש להניח כי הדבר נעוץ במיקומה של העבירה מבחינת סולם חומרת העבירות. בענייננו לא עתרו הנאשמים להימנע מהרשעה ואין צורך לדון בכך, אך אני סבורה כי כמות המקרים בהם נעתר בית המשפט לבקשת הנאשם להימנע מהרשעתו בעבירת תגרה, יש בה כדי ללמד בין היתר על מידת חומרתה (לדוגמא: 2722-07 מד"י נ' חגואל (27.3.11); ת"פ 3174-09 מד"י נ' חג' (3.11.11); ת"פ 7116-08 מד"י נ' טימסיט (27.6.10); ת"פ 48049-05-10 מד"י נ' גרום (14.10.13); ת"פ 34872-04-15 מד"י נ' זימרו (לא פורסם) (22.10.18); ת"פ 28743-05-11 מד"י נ' אביטל (24.3.15); ת"פ (מחוזי ת"א) 29501-04-11 מד"י נ' קידר (4.3.10); ת"פ 36932-04-12 מד"י נ' לוי (23.4.13); ת"פ (24790-02-13) מד"י נ' נחמני (29.6.14); ת"פ 16482-01-14 מד"י נ' אזברגה (10.6.14); ת"פ 19155-09-11 מד"י נ' מונטקו (9.1.13);

ת"פ 35905-04-11 מד"י נ' הראל (19.9.12); ת"פ 33615-08-10 מד"י נ' קמפאניה (23.10.13); ת"פ 48766-08-15 מד"י נ' אילוז (9.2.16); ת"פ 5180/08 מד"י נ' שורקי (19.1.10); ת"פ 46580-08-10 מד"י נ' טובלי (14.2.11); ת"פ 17073-05-12 מד"י נ' פרחאן (19.11.14); ת"פ 46163-12-14 מד"י נ' ברדה (15.5.16); ת"פ 37611-12-11 מד"י נ' רביבו (11.7.13); ת"פ 1224-09 מד"י נ' פארס (6.7.10); ת"פ 25913-01-14 מד"י נ' אלמיהו (13.7.15); ת"פ 22695-06-12 מד"י נ' דדון (17.12.13); ת"פ 27948-06-17 מד"י נ' אייזיק (31.1.18).

10. בענייננו, המתלון ספג מכות מידי הנאשמים, ונגרמו לו חבלות במקומות שונים בגופו. לנאשמים היה יתרון עליו, בכך שעמדו יחדיו מולו, כשהוא לבדו, ולא נגרמו לאיש מהם חבלות. בממצאים אלה שבהכרעת הדין יש כדי ללמד כי חלקם היה משמעותי יותר, ועל כן הם נותנים את הדין. עם זאת, כפי שנכתב לעיל, המתלון תרם באופן משמעותי להסלמת האירוע, ולעובדה זו יש משקל ממש, בייחוד בשים לב לכך שנגדו לא הוגש כתב אישום.

11. נזכיר שוב, המתלון יזם את העימות עם הנאשמים עת הגיע לבנין בו הם מתגוררים ודרש כי יפנו את הדירה מיד. נראה שהוא עצמו חש בבעייתיות שבהתנהלותו, שכן בתחילה הסתיר כוונתו זו וטען כי כל רצונו היה לקבל את דמי השכירות המגיעים לו, אך לאחר מכן הודה שחש דחיפות כיוון שרצה לתפוס את הדירה לעצמו, עקב גירושיו. בהכרעת הדין קבעתי כי לא ניתן להשתכנע שהנאשמים פתחו באלימות נגד המתלון, באופן חד צדדי, שהרי לא הם יזמו את המפגש, מה גם שהם הכירו בחובם, כך שאילו הסתפק בדרישת התשלום, יש להניח שהיו מגיבים באופן אדיב ולכל היותר היו מבקשים ממנו אורכה לגיוס הכסף. אין לשכוח כי בין הצדדים היו יחסי ידידות. על פי הכרעת הדין, התנהגות המתלון הובילה לאלימות שפרצה, ובה השתתפו הנאשמים באופן מכוער. אין מנוס מקביעה שאופן התנהלות המתלון באירוע היה בעייתי, שכן היה בידו לפעול נגד הנאשמים בדרך של פנייה למשטרה, או בערוצים משפטיים, ולא היתה כל הצדקה או סבירות בנכונותו להתעמת עמם. רק לאחר האירוע פנה למשטרה, ואף זאת, לאו דווקא בשל מה שאירע, אלא לצורך קבלת עזרה לשם פינוי הדירה, כך לפי עדותו שלו.

12. על פי הכרעת הדין, המתלון לא הסתפק בעימות שהתרחש מתחת לבנין, אלא מיהר ועלה לדירה, בעקבות הנאשמים שניסו לנתק מגע ממנו. בעדותו אישר שעלה כיוון שחש צורך "לבקש סליחה" מהם, מה שמלמד על תודעת האשם שלו, אך מצד שני, חדר לדירה בכוח, בניגוד לרצונם, ושם התחדש העימות. המתלון סירב לצאת מן הדירה, והנאשם 1 נטל לידו סכין מטבח ואיים עליו. המתלון שחש מפני הסכין אחז בלהב, וכך נחתך. לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהשימוש בסכין בעת מריבה או וויכוח היא בעלת חומרה, וכבר נכתב על כך רבות. לצד זה, במקרה דנן יש לזכור שתי עובדות בעלות משקל. האחת - הנאשם 1 לא ניסה לתקוף את המתלון בסכין, אלא איים עליו על מנת להוציאו מביתו-מבצרו, שלתוכו חדר בכוח. השנייה - המתלון הוא שהושיט ידו ואחז בלהב הסכין על מנת לעצור את הנאשם 1, וכך נגרם לו חתך בכף ידו. עובדות אלה מקהות במידה מסוימת את החומרה שבהתנהלות הנאשם 1.

13. בעניין הנאשם 2, על פי הכרעת הדין הוא היה שותף לתגרה והכה את המתלון, אך קבעתי כי לא ניתן לקבל את גרסת המתלון לפיה הוא הכה אותו בעזרת לוח ברזל. נוכח קביעה זו, אינני סבורה שניתן לראות באחיזה בלוח הברזל נסיבה מחמירה ביותר כלפיו.

14. לצערי, בטיעוניה לעונש בחרה התביעה להתעלם כליל מייחודיות הנסיבות ומקביעותי בהכרעת הדין בעניין חלקו של המתלון, והתוצאה היא שהוצג לבית המשפט מתחם עונש מופרך בחומרתו. בנוסף, לא הוצג מטעם התביעה אף תקדים שבו הוטלו העונשים המבוקשים על ידי התביעה, או דומים להם, וודאי לא בנסיבות הדומות לענייננו.

15. נוכח מכלול נסיבות המקרה, ובשים לב לכך שלא נוהל הליך פלילי נגד המתלונן, אני סבורה כי המתחם ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד, לבין כמה חודשי מאסר בעבודות שירות.

העונש המתאים לנאשמים

16. הנאשם 1, כבן 57 שנים, ללא כל עבר פלילי.

17. הנאשם 2, כבן 26, נושא על שכמו 2 הרשעות קודמות בעבירות רכוש שונות, ובין היתר ריצה מאסר ממושך בן 30 חודשים, שהוטל עליו בשנת 2014. מאז, לא צבר הרשעות נוספות.

העבר הפלילי יישקל לחומרא, אם כי מעולם לא הורשע הנאשם 2 בעבירות אלימות.

18. ב"כ התביעה טענה כי יש לזקוף לחובת הנאשמים את העובדה שלא עתרו למתן תסקיר, אך לדעתי אין אלה פני הדברים. ראשית, סביר להניח כי העצה המשפטית שקיבלו הנאשמים, בהסתמך על מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שנסקרה לעיל, היא שאין צורך בתסקיר בהליך זה, לאור ממצאי הכרעת הדין. שנית, התרשמתי היטב מן הנאשמים במהלך המשפט, וניתן לומר כי מדובר באנשים פשוטים וקשי יום, אשר ספק אם ניתן היה לגייסם להליך טיפולי, שאינו מתאים לכל אחד. בעניינו של הנאשם 1 אוסיף כי ניתן היה להתרשם שלמרות היותו עולה וותיק, אין העברית שגורה בפיו, שפתו בסיסית, ונראה שהתערותו בישראל חלקית.

19. גם הטענה לפיה לא הביעו הנאשמים חרטה, אינה מדויקת. יש לחזור ולהזכיר כי בין הצדדים שררו יחסי ידידות רבי שנים, ואין מחלוקת על כך שלאחר האירוע נעשה פיוס, והם אף השתתפו כמה פעמים בשמחות משפחתיות באופן הדדי. יותר מזה, הצדדים מתגוררים כיום באותו הבניין יחדיו, ומקיימים יחסי שכנות טובים, כך על פי עדות המתלונן עצמו. במהלך המשפט התרשמתי כי האירוע דנן היה אפיזודה חולפת, ששני הצדדים הותירו מאחוריהם וסלחו זה לזה, עד כדי כך שהמשפט עורר מחדש את העניין שמבחינתם "נסגר" מזמן. כנראה מטעם זה, העידו הצדדים בחוסר חשק, כפי שניתן להתרשם מלקוניות התשובות בפרוטוקול. התרשמתי כי בתפיסתם הפשוטה של הנאשמים, הפיוס עם המתלונן ממלא את מקומה של החרטה. בין אם זוהי תפיסה ראויה שניתן לעגנה בתורת מוסר סדורה ובין אם לאו, אינני מוצאת כי העדר חרטה פורמלית הוא משמעותי ביותר בנסיבות.

20. אני סבורה שאין צורך לערוך הבחנה ממשית בין הנאשמים מבחינת חומרת העונש. אמנם, הנאשם 1 ללא עבר פלילי כאמור, אך מצד שני חלקו באירוע היה חמור יותר. בהתאמה, הנאשם 2 נושא עבר פלילי, אך חלקו באירוע היה חמור פחות.

21. בסופו של דבר, אינני מוצאת לנכון להחמיר עם הנאשמים יתר על המידה, אלא יש לגזור את דינם בהתאם לעיקרון ההלימה ועל פי מדיניות הענישה הנהוגה, במרכז המתחם.

22. אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יבצעו עבירות אלימות לרבות תגרה.

ב. קנס כספי בסך 1,500 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים ורצופים.

החל מיום 1.7.20.

ג. פיצוי למתלונן בסך 750 ₪, שיופקד במזכירות עד יום 1.8.20.

ניתן היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, במעמד הצדדים.